

nevyhnutnosť potreby zabezpečenia pohľadávky žalobcu z dôvodu obavy, že exekúcia bude ohrozená. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, konštatoval, že jeho existencia a trvanie boli osvedčené na základe opísania rozhodných skutočností žalobcom, a to že sťažovateľ porušil svoje povinnosti konateľ a spoločnosti (vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou) žalobcu, keď sťažovateľ predal podnik žalobcu spoločnosti, v ktorej bol sťažovateľ konateľom a neskôr aj spoločníkom, za cenu, ktorej výpočet sa riadil ustanoveniami kúpnej zmluvy a v konečnom dôsledku predstavovala sumu 0 eur. Touto zmluvou o predaji podniku, ktorú sťažovateľ uzavrel *de facto* sám so sebou 30. augusta 2019, mala byť spôsobená škoda žalobcovi obchodnej spoločnosti (a jej jedinému spoločníkovi) v sume 421 180 eur s príslušenstvom. Jej výška bola určená ako minimálna na základe znaleckého posudku č. 4/2023. Mestský súd v ďalšom okrem tohto nekalého konania sťažovateľa opísal aj konanie sťažovateľa, ktorý sa následne vydaním neplatných listín snažil ovládnuť spoločnosť jediného spoločníka žalobcu a dosiahnuť z pozície predsedu predstavenstva tejto spoločnosti dodatočné schválenie sporného prevodu jediným spoločníkom podniku žalobcu. Vychádzajúc z uvedeného, súd považoval za osvedčené, že ku škode došlo a že za túto škodu zodpovedá sťažovateľ. Pokiaľ išlo o druhý predpoklad nariadenia zabezpečovacieho opatrenia (dôvodnosť obáv, že exekúcia bude ohrozená), mestský súd konštatoval, že sťažovateľovo opísané konanie zakladá dôvodnú obavu, že sťažovateľ sa neštíti vykonávať úkony, ktorými poškodzuje iné osoby, ak je to v jeho záujme, pričom okrem uvedeného majetku (rodinný dom a obchodný podiel) nedisponuje iným hodnotným majetkom. Vzhľadom na výšku spôsobenej škody pravidelný príjem sťažovateľa na jej úhradu nepostačuje, preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ide o občana iného členského štátu, ktorý môže kedykoľvek speňažiť svoj majetok na území Slovenskej republiky a opustiť ju, všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne odôvodňujú potrebu zabezpečenia nároku žalobcu prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia. Dal do pozornosti aj tú skutočnosť, že na liste vlastníctva k rodinnému domu už boli evidované ťarchy (dve záložné práva banky na zabezpečenie poskytnutých úverov). Vychádzajúc z uvedeného, mestský súd bol toho názoru, že sledovaný účel možno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, že žalobca hodnoverne osvedčil predpoklady na jeho nariadenie, a preto návrhu žalobcu vyhovel.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že znenie nariadeného zabezpečovacieho opatrenia zmenil tak, že namiesto „*vrátane príslušenstva*“ nahradil znením „*s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 31. augusta 2019 do zaplatenia*“.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom poukázal na povahu rozhodovania o zabezpečovacom opatrení, kde súd vychádza z relevantných tvrdení navrhovateľa a listín, ktorými sa osvedčujú podstatné skutočnosti pre záver, či sú splnené podmienky na nariadenie navrhovaného opatrenia. Súd pri rozhodovaní vychádza z takéhoto návrhu, na jeho prejednanie zväčša nenariaďuje pojednávanie a ani nevykonáva výsluch strán. V súvislosti s námietkami sťažovateľa uviedol, že návrh bol doručený spolu so žalobou, z ktorej vyplýva aj nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana formou zabezpečovacieho opatrenia. K námietke sťažovateľa, že mestský súd opomenul uviesť v odôvodnení svojho uznesenia dôkaz, znalecký posudok č. 4/2023, z ktorého vychádzal pri stanovení výšky škody ako nároku, krajský súd konštatoval, že opomenutie uvedenia tohto dôkazu zo strany súdu prvej inštancie nespôsobuje takú vadu konania, ktorá by mala za následok zrušenie napadnutého uznesenia, keďže tento dôkaz existuje, bol súdu prvej inštancie doručený pred vydaním jeho rozhodnutia a je súčasťou spisu,

pričom súd prvej inštancie z neho evidentne vychádzal. K námietke sťažovateľa, že mu nebol doručený, preto nevedel, z čoho súd prvej inštancie vychádzal, krajský súd uviedol, že sťažovateľ sa mohol s jeho obsahom oboznámiť nazretím do súdneho spisu, ktoré zrejme nevyužil. K výhradám sťažovateľa týkajúcim sa relevancie znaleckého posudku a výške škody a neurčitému výroku súdu prvej inštancie o príslušenstve krajský súd konštatoval, že povinnosťou súdu je naformulovať zabezpečovacie opatrenie tak, aby bolo okrem iného aj vykonateľné, preto neurčitý výrok „*vrátane príslušenstva*“ bolo potrebné zmeniť tak, aby jasne a určito špecifikoval tento nárok tak, ako je to aj v navrhovanom výroku vo veci samej, čo sa týka náhrady škody. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa preukázania obavy, že exekúcia bude ohrozená, a proporcionality zabezpečovacieho opatrenia, s poukazom na bod 9 uznesenia mestského súdu konštatoval, že žalobca náležite odôvodnil obavu z možného ohrozenia exekúcie a túto si súd prvej inštancie osvojil. V nadväznosti na uvedené doplnil, že z judikatúry, ktorú citoval, vyplýva, že nie je potrebné vyčkávať na prejavenie úmyslu zo strany žalovaného nehnuteľnosť scudzit', takýto zámer možno zistiť spravidla, keď táto dispozícia nastane, alebo až po jej zrealizovaní, preto pokiaľ má byť ochrana účinná, nemožno vyčkávať na stav, keď sa táto dispozícia stane zrejmou, pretože jej potom už neodkladným opatrením nemožno zabrániť. Vychádzajúc z opísaného konania sťažovateľa (súdom prvej inštancie), z majetkových pomerov sťažovateľa, ktoré boli súdu známe v čase rozhodovania a výšky škody, považoval za osvedčené ohrozenie budúcej exekúcie a úspešné vymożenie pohľadávky žalobcu. K namietanému nezohľadneniu princípu proporcionality, teda pomeru výšky pohľadávky a hodnoty zabezpečeného majetku, konštatoval, že sťažovateľ neprodukoval žiaden relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil proporčnosť zásahu formou nariadeného zabezpečovacieho opatrenia, teda nepreukázal neprimeranosť opatrenia. V tomto smere navyše uviedol, že žalovaný nie je obmedzený na svojich užívacích právach vo vzťahu k zabezpečujúcemu majetku, na ktorom už aj tak viaznu ťarchy v podobe záložných práv banky. K výhrade sťažovateľa, že zabezpečovacie opatrenie je bez časového obmedzenia, poukázal na znenie § 335 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v zmysle ktorého súd zruší nariadené zabezpečovacie opatrenie v prípade zamietnutia žaloby vo veci samej. Vyhodnotiac relevanciu námietok sťažovateľa, dospel k záveru, že je potrebné znenie zabezpečovacieho opatrenia zmeniť v časti príslušenstva tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne argumentuje a namieta, že krajský súd rozhodol arbitrárne, keď nedal relevantné odpovede na závažné námietky sťažovateľa vznesené v odvolaní. Tvrdí, že mestský súd sa dopustil viacerých pochybení v intenzite, ktorá svedčí o porušení jeho procesných práv, pričom krajský súd sa v napadnutom uznesení s týmito námietkami buď vôbec nevysporiadal, alebo nevysporiadal riadne. V princípe opakuje svoje námietky týkajúce sa podľa neho kľúčového dôkazu – znaleckého posudku, o ktorom tvrdí, že ho nikto nikdy nevidel, a o ktorom v rozhodnutí súdu prvej inštancie nie je ani zmienka. V nadväznosti na to spochybňuje čas vyhotovenia znaleckého posudku, relevantnosť jeho záverov, tvrdí že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady ani dôvody na riadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to najmä preukázanie obavy, že exekúcia bude ohrozená. Krajskému súdu vyčíta, že nebola preukázaná ani proporcionality nariadeného zabezpečovacieho opatrenia. V tomto smere sťažovateľ rozvíja svoju argumentáciu

a poskytuje svoj právny pohľad na vec. Následne dospieva k záveru o neudržateľnosti záverov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia a tvrdí, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho označených práv.

6. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd tým, že zmenil výrok zabezpečovacieho opatrenia tak, že špecifikoval príslušenstvo zabezpečovaného nároku, prekročil svoje právomoci, keď porušil zásadu zákazu *reformatio in peius*, ktorá sa vzťahuje aj na zmenu rozhodnutia v prípade, ak by mala byť na neprospech odvolateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu z dôvodu neudržateľnosti jeho arbitrárnych záverov o splnení zákonných predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v jeho veci. Okrem toho podľa sťažovateľa krajský súd prekročil svoje právomoci, keď na jeho námietky neposkytol relevantné odpovede a zmenil rozhodnutie v jeho neprospech.

III.1. K aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. V úvode ústavný súd považoval s prihliadnutím na predmet konania o ústavnej sťažnosti (udržateľnosť rozhodnutia všeobecného súdu o nariadení zabezpečovacieho opatrenia) za nevyhnutné vyjadriť sa k aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci.

9. Ústavným súdom už bolo opakovane judikované, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v súdnom konaní možno považovať predovšetkým za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej aj „ESLP“) k tomu pozri napr. rozhodnutia ESLP citované vo veciach sp. zn. IV. ÚS 213/2020 a IV. ÚS 165/2020] nie každým neodkladným opatrením sa rozhoduje o právach a záväzkoch občianskej povahy. Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru je pritom závislá od splnenia určitých podmienok. Po prvé, právo, ktoré je predmetom hlavného konania i konania o nariadení neodkladného opatrenia, musí byť právom občianskym v autonómnom význame tohto pojmu. Po druhé, nevyhnutné je skúmať povahu neodkladného opatrenia, jeho cieľ, účel a dopad na predmetné právo. Vo všetkých prípadoch, keď možno považovať za preukázané, že neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku bez ohľadu na dĺžku jeho trvania, je čl. 6 dohovoru použiteľný (rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009 vo veci Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06, § 84 – § 85).

10. Uvedené závery sú podľa názoru ústavného súdu plne aplikovateľné aj na zabezpečovacie opatrenie, ktoré svojou povahou je podobné neodkladnému opatreniu.

11. V prejednávanej veci je predmetom konania vedeného pred všeobecnými súdmi rozhodovanie o zabezpečovacom opatrení dotýkajúcom sa majetkových práv sťažovateľa (jeho obmedzenia vo forme zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam a obchodný podiel sťažovateľa na účel zabezpečenia nároku na náhradu škody). Ide teda o oblasť upravenú normami súkromného práva,

pričom predmetom meritórneho rozhodovania (žaloby o náhradu škody) je typické občianske právo uplatňované medzi subjektmi súkromného práva – sťažovateľom (vlastník nehnuteľností a obchodného podielu, ktoré sú zálohom) a žalobcom (záložný veriteľ). V autonómnom ponímaní ide nepochybne o oblasť spadajúcu pod výraz práva a záväzky občianskej povahy.

12. Pokiaľ ide o druhú podmienku, ktorej splnenie sa vyžaduje pre aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednávany prípad, ústavný súd konštatuje, že aj táto je v konkrétnych okolnostiach veci splnená. Požadovaným zabezpečovacím opatrením sa žalobca ako veriteľ domáhal zriadenia záložného práva k nehnuteľnosti a obchodnému podielu sťažovateľa na účel dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku sťažovateľa. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia preto zasahuje do postavenia sťažovateľa ako vlastníka nehnuteľností a obchodného podielu.

13. Ústavný súd už niekoľkokrát deklaroval, že pristupuje k preskúmvaniu neodkladných (a zabezpečovacích) opatrení veľmi zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia dochádza len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do takýchto rozhodnutí všeobecných súdov iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (pozri aj IV. ÚS 82/09).

14. Aj Európsky súd pre ľudské práva pripúšťa, že vo výnimočných prípadoch, napríklad keď účinnosť neodkladného opatrenia závisí od rýchleho rozhodovacieho procesu, nemusí byť možné okamžite splniť všetky požiadavky čl. 6 dohovoru. Za nevyhnutnú a neodňateľnú záruku považuje nezávislosť a nestrannosť súdu. Pripúšťa však, že iné procesné záruky sa môžu uplatniť iba v rozsahu, ktorý je zlučiteľný s povahou a účelom neodkladného opatrenia. Preto je potrebné preukázať, že vzhľadom na účel konania o neodkladnom alebo zabezpečovacom opatrení v danom prípade nie je možné uplatniť jednu alebo viac konkrétnych procesných záruk bez toho, aby došlo k neprimeranému narušeniu cieľa, ktorý sa sleduje (Micallef proti Malte, rozsudok z 15. 10. 2009, § 86).

15. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite odôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každý argument, poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

16. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že krajský súd rozhodol arbitrárne, nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, pričom zároveň zmenou rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo k porušeniu zákazu *reformatio in peius*.

17. V tomto smere ústavný súd poukazuje predovšetkým na svoj už ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie

z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Pre ústavnú udržateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je preto potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie v ňom obsiahnuté, ale aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré bolo v príslušnom odvolacom konaní napadnuté a následne aj preskúmané (III. ÚS 342/2017, IV. ÚS 87/2020).

18. Základným predpokladom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je osvedčená existencia peňažnej pohľadávky, ktorej ma byť poskytnutá ochrana vo forme jej zabezpečenia zriadením záložného práva a reálnosť obavy, že exekúcia bude ohrozená. Nevyhnutnou podmienkou na nariadenie neodkladného a rovnako aj zabezpečovacieho opatrenia je hodnoverné osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. V prípade zabezpečovacieho opatrenia aj dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nevyhnutnosť potreby zriadenia záložného práva na konkrétny majetok žalovaného, teda reálnosť obavy z ohrozenia exekúcie (§ 326 ods. 1 CSP v spojení § 344 CSP). Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania meritórneho nároku môže navrhovateľ zabezpečovacieho opatrenia dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou. Reálnosť obavy, že exekúcia bude ohrozená, môže navrhovateľ preukazovať opísaním relevantných krokov odporcu, ktoré umožňujú prijatie záveru, že tieto obavy sú opodstatnené.

19. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti zohľadnil osobitnú povahu inštitútu zabezpečovacieho opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Zobral pritom do úvahy aj skutočnosť, že úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o zabezpečovacom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. S poukazom na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku týkajúcim sa predpokladov vydania zabezpečovacieho opatrenia. Už citované závery krajského súdu v kontexte záverov súdu prvej inštancie nepovažuje za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, teda také, ktoré by mali za následok porušenie sťažovateľových práv podľa ústavy či dohovoru.

20. Z relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 2 tohto rozhodnutia) vyplýva hodnoverné osvedčenie základných skutočností, teda existencia určitej nezameniteľnej pohľadávky z titulu náhrady škody a obavy, že exekúcia bude ohrozená. Vzhľadom na opísané konania sťažovateľa (okolnosti vzniku nároku, snahy o následnú konvalidáciu sporného úkonu predaja podniku), disponibilný majetok sťažovateľa na území Slovenskej republiky, skutočnosť, že ide o občana iného členského štátu Únie, a ostatné okolnosti prípadu, možno záver mestského súdu o potrebe zriadenia záložného práva na majetok sťažovateľa považovať za ústavne konformný.

21. Vecné potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o splnení predpokladov na nariadenie požadovaného zabezpečovacieho opatrenia, hoci ide o čiastočnú zmenu výroku a jeho spresnenie krajským súdom, je preto potrebné vnímať ako stotožnenie sa (aj) s odôvodnením súdu prvej inštancie o splnení všetkých predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

22. Nad rámec už súdom prvej inštancie uvádzaného odôvodnenia krajský súd v doplnení v napadnutom uznesení zdôraznil správnosť úvahy mestského súdu doplnením argumentácie vo

vzťahu k primeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia a vysporiadaním sa s podstatnými námietkami sťažovateľa. Námietky sťažovateľa týkajúce sa znaleckého posudku, jeho obsahu a skutočnosti, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie nie je o ňom zmienka, v kontexte rozhodných skutočností, že tento bol súčasťou spisu ešte pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, vedú ústavný súd k záveru o neopodstatnenosti týchto námietok. Rovnako skutočnosť, že sťažovateľovi nebol doručený znalecký posudok ako dôkaz vzhľadom na jeho rozsiahlosť a osobné doručenie do podateľne súdu, nespôsobili objektívne nemožnosť sa k nemu vyjadriť (možnosť nahliadnuť do spisu), koniec koncov sťažovateľ v odvolaní k nemu zaujal výhrady. Pokiaľ ide o čas vyhotovenia znaleckého posudku a správnosť jeho záveru o výške škody, je potrebné uviesť, že táto argumentácia nebola spôsobilá spochybníť zákonnosť a ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a bude predmetom dokazovania vo veci samej.

23. Pokiaľ ide o namietanú zmenu výroku v časti príslušenstva zabezpečeného nároku, ktorá má preukazovať porušenie zákazu *reformatio in peius* a prekročenie právomoci krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach veci ide len o spresnenie pôvodného neurčitého výroku, keďže aj pôvodný výrok ho zahrnoval. Vzhľadom na to, že išlo o škodový nárok, jeho príslušenstvom mohol byť len nárok na úrok z omeškania, ktorý vznikol spôsobením škody a omeškáním sťažovateľa s jeho úhradou, pričom tieto skutočnosti museli byť sťažovateľovi známe. Nemožno preto tvrdiť aj vzhľadom na žalobou uplatnený nárok, hoci išlo neurčitú formuláciu výroku, že sťažovateľ nemohol vedieť, o aké zákonné príslušenstvo ide a v akom rozsahu. Pokiaľ ide o námietku nedostatočného skúmania primeranosti a spochybňovania primeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ primeranosť spochybňoval bez toho, aby uviedol konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru o opaku, teda neprimeranosti opatrenia, čo vedie ústavný súd k záveru o neopodstatnenosti tejto námietky, pretože zostala len v rovine nepreukázaných tvrdení.

24. S ohľadom na už uvádzané skutočnosti nemožno odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považovať za neudržateľné. Krajský súd napadnutým uznesením posudzoval (výlučne) splnenie podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v konkrétnom prípade, pričom pri zistení ich splnenia zároveň konštatoval, že je namieste zriadiť záložné právo na konkrétny majetok sťažovateľa na účel uspokojenia nároku žalobcu v konaní vo veci samej, keďže je tu opodstatnená obava, že exekúcia by bola ohrozená.

25. Zo všetkých uvedených dôvodov je argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nedôvodná, resp. nie je spôsobilá ju relevantným spôsobom spochybníť.

26. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal otázkou splnenia podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia s prihliadnutím na špecifické okolnosti prípadu. Právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd pri rozhodovaní aplikoval. Postup krajského súdu pri preskúmaní odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a teda taký, ktorým nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

27. Na podklade uvedených skutočností je napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, podľa ústavného súdu ústavne udržateľné. Námietky sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu nesignalizujú takú príčinnú súvislosť medzi nimi a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol v celom rozsahu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu